

Leif Woxlin

Krypterad eld

Förlaget Orda
Deckare

Norrlandsdeckare

Läsprov *Krypterad eld*

Böcker i romanserien
En Hälsingedeckare
- om kriminalpoliserna i Hudiksvall:

Dödligt Mönster, 2003
Sommarens Hot, 2005
Rum för Mord, 2006
Död på Flygplatsen, 2007
Mördaren gör Intrång, 2008
Döden på Dellen, 2009
Föremål för Mord, 2010
Berget, vattnet, blodet, 2011
Krypterad Eld, 2013

Läsprov *Krypterad eld*

KRYPTERAD ELD

Leif Woxlin

Alla likheter med verkliga personer
kan vara högst avsiktliga.
Även att högst verkliga personer
kan förekomma.

En Hälsingedeckare

Krypterad eld – Leif Woxlin
ISBN 978-91-7553-049-9

© Förlaget Orda 2013
Omslag: www.Okapi-Grafik.com
Typografi: Palatino LT
Utgiven av Förlaget Orda AB
Tryckt i Polen 2013

www.forlagetorda.se

Prolog och insats

München i juli var en het plats på jorden, särskilt som hotellrummet saknade luftkonditionering och fönstret knappt gick att öppna. I varje fall inte mer än på glänt, men fullt tillräckligt förstås för att släppa in gatans alla ljud. Normalt brukade han boka hotell med avsevärt högre standard, men den här gången var det någon annan som stod för arrangemanget.

Han var ändå tvungen att försöka sova mitt på dagen och han fick använda sina tabletter. Drömsekvenserna kom att handla om röda spelkort, om ruter och hjärter med valörer över åtta. De blev till symboler för döden och var obehagliga och lämnade efter sig en mörk efterklang.

Hotellet var beläget inte långt från centralstationen, i kanten av de arabiska kvarteren. På förmiddagen hade en politisk demonstration passerat utanför på gatan, ett långt tåg av människor med plakat och talkörer på ett okänt språk. Slagorden hade vävts in i en känsla av ett svart undergångshål.

Känslan förstärktes under natten, då staden förvandlades. Staden på natten var ett annat väsen, när han promenerade i svärtan intill husväggarna befann han sig i en annan dimension. Förr i tiden kunde fiolspelmän från Hälsingland ingå kontrakt med djävulen för att få magi i sitt spel, han hade tänkt på det. Det fanns paralleller till det han själv höll på med.

Det fanns ondska och det fanns onda människor, människor utan vare sig samvete eller spår av mänsklighet. Det fanns människor som inte var av denna världen. Det var den här tiden på dygnet de kom fram ur sina gömmor.

Ibland hördes skrik och vrål, en kakafoni av totalt vansinne. En grupp gestalter blockerade plötsligt trottoaren åt det håll han var på väg och han skyndade sig över till andra sidan. Han fick stanna för att hämta andan, han hade inte mycket kvar av konditionen från ungdomens år. Pulsens under käkbenet knackade med aningen för stor intensitet. Adressen låg fyra kvarter bort och han hade en dolk under västen. Om han blev antastad så skulle han visa dolken.

Det var inte något välordnat Casino Cosmopol han skulle till. Han hade hamnat i en helt annan division och han hade värvats. Det var nu han skulle göra sitt livs match. Det handlade om valörer över åtta.

Februari var enligt statistiken årets kallaste månad.

Sofia Berger satt vid köksbordet och läste om väderläget i Hudiksvalls-Tidningen och det räckte med att titta mot fönstret för att få sifforna bekräftade. Fönsterkarmen kantades av frostrosor.

Hon satt med släktpälsen på sig och ändå gick pelletsspannan för högtryck. Nyss hade hon tassat ut i kallfarstun för att höra om aggregatet fortfarande var igång. Hela tiden lyssnade hon efter rasslet av pelletsgryn mot brännarens rooster.

Snön hade vräkt ned och Delsbohemmanet stod begravt i massorna. Från den plogade infarten gick det inte att se mer än taket av huset, det var bara nocken som syntes ovanför drivorna som traktorn byggt upp. Sofia Berger betalade för att få gården plogad, själv hade hon nog med att bära pellets och sota pannan. Det enda var bryggan ned från fejset som hon fick kara av med snösläden.

Februari var kallast och nu stod den för dörren. Det var lördagen den första och den digitala temperaturdisplayen visade tjugoen grader med ett minustecken framför. Släktpälsen var stor som ett hus och den höll kroppsvärmen, Sofia Berger brukade säga att den innehöll päls från ett helt menageri. Det var hennes farmor som skaffat den, för reumatismen som hon själv sagt.

Farmodern var för längesedan borta och tankarna kretsade kring död och förgänglighet och den eventuella meningen med tillvaron. Det hade de gjort ända sedan hon hämtat tidningen och sett dödsannonsen. Annonsen hade varit det första hon fått syn på, först hade hon trott att det var en slump.

Tidningen hade hängt halvvägs utanför postlådan, i kläm mot locket. Hon fattade inte varför tidningsbudet inte kunde slutföra jobbet, det behövdes bara en liten puff för att få tidningen att halka ned och få locket att stängas. Hon hade ryckt till sig tidningen innan den skulle åka i snön och i hastigheten hade hon fått upp familjesidan.

När hon satt vid köksbordet kunde hon inte längre tro att det var en tillfällighet. Det var ett tecken. Det skulle inte vara det sista, det skulle komma ytterligare innan dagen var till ända.

*

Sofia Berger var anställd som kriminalinspektör i Hudiksvall och egentligen var hon ledig både lördag och söndag. Ändå planerade hon att bege sig till polishuset. Det blev mer gjort när hon fick sitta ostörd och hon hade pappersarbete som släpade efter. Allting hängde på om Porschen startade, den stod utan motorvärmare inne i ekonomibyggnaden, eller fejset som det hette på hälsingemål.

Hon satte sig bakom ratten, lade ur växeln och tryckte in koppingen. I kylan gick allting tungt, det knarrade i mekaniken. Torra fnösken av halm dalade ned på vindrutan, hon kunde bli orolig för snötyngden som pressade takstolarna och fick träkonstruktionen att deformeras. Hon fick tändningsnyckeln i läge och drog ett par djupa andetag. Hon visste att det inte gick att stressa när tingen och mekaniken skulle fungera.

Insprutningsmotorn kickade igång redan på första försöket, men sedan ville den plötsligt tappa i kraft. Berger blev tvungen att pumpa med gasen för att få upp varvtalet. Bilen var en veteran och levde sitt eget liv, oberäknelig och känslig. Hon vågade inte lägga i växeln, hon fick vänta tills att temperaturnålen började lyfta. Avgasröken blev tjock inne i plankhuset.

När hon till slut rullade genom centrala Delsbo närmade sig kylartemperaturen istället det röda på skalan. Först när hon fick upp farten på riksvägen började systemen stabilisera sig. Den gamla Porschen var hennes vän, men den levde på lånad tid. Nästan att hon kunde se dödsannonsen framför sig.

*

Hon satt i värmen inne i kontorsmodulen när hennes privata mobil ringde.

- Sofia Berger, Hudiksvallspolisen, svarade hon ändå.
- Hej, har jag ringt polisen? Är det inte Sofia?

Hon satt så att hon kunde hänga med armen över värmeelementet. Termostaten stod på max och vattenvärmen ångade in i armhålan.

- Jo, det är Sofia. Ursäkta, men vem är det jag talar med?

Hon kände inte igen rösten.

- Det är Ann-Mari, jag hette Lindström som ogift. Kommer du ihåg mig, fast det är länge sen?

- Ann-Mari Lindström? Ja, då kommer jag ihåg. Det var en överraskning.

- Ja, det kan jag tänka. Det är inte var dag man ringer, men nu kände jag att jag bara var tvungen. Stör jag kanske så här på lördan?
 - Jag är på mitt arbete, men det är okej att prata.
 - Det är därför jag ringer till dig, Sofia, för att jag vet att du är polis. Folk ringde i tid och otid.
 - Vad gäller det? sade Berger och fick göra sig till för att låta vänlig.
 - Jag måste bara få prata med nån. Det är så konstigt. Jag tycker faktiskt att det är riktigt otäckt.
 - Jaha?
 - Det som var i tidningen i morse, det kom som en chock. Plötsligt förstod Berger vad samtalet handlade om.
 - Du menar Mogge? Dödsannonseren?
 - Ja, Mogge, utbrast kvinnan i luren. Vet du vad som har hänt?
 - Nej, svarade Berger.
 - Men du kände honom?
 - Jag har inte träffat honom sen vi gick i skolan. Men visst, jag såg annonseren, jag blev också ledsen. Hur väl kände du honom?
 - Vi har inte haft nån kontakt på det viset. Men en ung man dör inte så där utan vidare. Inte utan att ha en sjukdom i såna fall.
 - Men det stod inget om nån sjukdom i annonseren. Inget om nån fond man skulle tänka på.
 - Jag har inte hört att han var sjuk.
 - Skulle du ha gjort det, menar du? frågade Berger. Om han nu var sjuk?
 - Absolut, det skulle jag.
 - Själv kan jag inte säga att jag riktigt har dom underrättelsekanalerna.
- Det blev tyst en stund i telefonen. Berger insåg att hon var för strikt i tonen, även om hon talade dellmål, precis som Ann-Mari Lindström.
- Jag visste inte att du har gift dig, sade Berger för att lätta upp stämningen.
- Hon hade trots allt blivit intresserad av att hålla igång samtalet.
- Du har väl nog med ditt, kan jag tänka. Jo, jag heter Mustafa numera.
 - Alltså, jag tänker så här, sade Berger. Det är hemskt när en klasskompis dör, mitt i livet, det är verkligen ohyggligt. Men ändå är det sånt som händer och jag tror ibland att det kan finnas en djupare mening. Inte för att jag är religiös, jag går inte ens i kyrkan, men man kan inte låta bli att reflektera.

- Du tror på själavandring?
 - Nej, jag tror inte på nånting specifikt. Men jag går inte med skyggslapparna på heller.
 - Men jag tycker att det är otäckt. Det är nåt som inte stämmer. Har du verkligen läst annonsen?
 - Så där. Det fanns ingen lista med anhöriga, det tyckte jag kanske var konstigt.
 - Inte en enda närmast sörjande, påpekade Ann-Mari Mustafa.
 - Man vet ju aldrig, sade Berger och tryckte sig mot vattenelementet, hon kände att hon behövde värmen när hon fortsatte:
 - Det finns dom som skriver instruktioner för hur dom vill ha det när dom går bort. Ibland är det förenat med en massa underliga önskemål, som hur dödsannonsen ska vara utformad. Vissa vill nog göra sig märkvärdiga in i det sista.
 - Grundar du det där på kunskap eller är det bara som du sitter och hittar på?
 - Vad menar du? sade Berger.
 - Det jag säger, svarade kvinnan i telefonen.
 - Ursäkta, men varför ringer du till mig egentligen? Är det för att jag är polis eller för att vi gick i skolan tillsammans?
- De hade inte gått i samma klass, Berger var osäker på om det ens var samma årskurs. Ändå hade hon ett visst minne av flickan som då hette Lindström. Liten och spenslig, och med vass trut. Hon hade en bild framför sig från en friluftsdag med handboll. Ann-Mari ifrågasatte ett domslut och gick i svaromål när domaren bad henne hålla tyst. Liten och beskäftig.
- Både och, faktiskt. Jag vill att nån kollar vad som har hänt.
 - Ann-Mari, vet du nånting som du tycker jag borde veta?
 - Såg du att datumet för dödsfallet var den femtonde december? Det är snart två månader sen.
 - Det stod att begravningen redan ägt rum, men jag tänkte inte på datumet. Men det var besynnerligt, det håller jag med om. Så länge?
 - Och den där bilden sen, kan man få ha vilka bilder som helst nuförtiden? I en dödsannons?
 - Tydligen kan man det, sade Berger. Vi lever i ett sekulariserat samhälle. Det var väl en kortlek?
 - Det var ett spelkort, rättade Ann-Mari Mustafa. Ett ess. Sen har man ju hört en hel del annat. Har inte du?
 - Nej.

- Mogge var duktig. Han var framgångsrik, tjänade mycket pengar.
- Inom vilket område var han framgångsrik, menar du?
- Inom kortspel, visste du inte?

Nej, mimade Berger med munnen.

- Så det förklarar spelkortet i dödsannonsen, konstaterade hon istället.

- Han brukade åka till Tyskland för att spela.
- Som att han typ turnerade?
- Skulle tro det, för det var väl hans yrke. Jag vet inte om det är sant, men det påstods att han hade gjort en jättevinst i Tyskland.
- Så han var rik som ett troll. Säg mig, hur mycket vet du egentligen?

- Ingenting. Det är bara den allmänna uppfattningen.

- Men då så, Ann-Mari. Vi kanske inte kommer längre än så här?

- Är du snäll och kollar upp det här, Sofia? Det är nåt som inte stämmer och jag tycker faktiskt det är skumt. Det är nåt som händer.

- Vad skulle det vara?
- Jag vill inte att nån mer ska mista livet.

Berger suckade. Hade hon hört rätt?

- Ann-Mari, jag måste få fråga igen: Är det nåt du håller inne med, nåt viktigt?

- Jag vet ingenting, det är därför jag ringer.

- Kanske det var en olycka, eller rentav självmord? föreslog Berger, fast hon visste att hon skulle ha fått reda på det i sådana fall, redan när det hände.

- Kanske det, men jag tycker polisen borde undersöka vad som pågår.

- Ja, jag kanske borde göra det. Det här numret du ringer på, kan jag nå dig där? Om det skulle vara nåt mer? Riktnummer Sundsvall, stämmer det?

- Ja, ring bara.

Hon hade sin vana trogen suttit med lamporna släckta, bara skenet från dataskärmen. Det plötsliga obehaget i kroppen fick henne att gå upp och tända lampan i taket, därefter skrivbordslampan. Kände hon sig sjuk? Det var möjligt att hon stressat så mycket den sista tiden att hon inte haft tid att känna efter.

Det fanns sjukdomar som kom krypande, som gav sig till känna när det var för sent att göra något. Varför dör en ung människa? Hon skulle ta reda på varför Mogge gått bort.

Mogge hade sett bra ut och kanske var det därför Ann-Mari reagerat. Hon som numera hette Mustafa i efternamn. Mogge hade varit mörk, med markerade drag, precis Bergers typ. Själv hade hon till och från haft ihop det med en italienare och den beskäftiga Ann-Mari kanske hade samma preferenser.

Berger satte på radion, P3 var inställt sedan tidigare. Sedan satte hon igång med att leta uppgifter. Det första var att använda nätets sökmotorer.

Mogge, sökte hon på. Mogge Linblom. Morgan Linblom.

*

Efter en halvtimme stod det klart att det inte fanns någonting. Han var inte längre vid liv och existerade inte heller på Internet. Inga sökresultat. Inte ens att dödsannonsern var upplagd på Hudiksvalls-Tidningens nätupplaga. Det fanns ett koppel dödsannonser, men inte Mogges. Möjligen att det berodde på att det var för tidigt, annonsen var införd i dagens papperstidning.

Istället sökte hon på Ann-Mari Mustafa, där fanns det desto mer. Kvinnan både arbetade och bodde i Sundsvallstrakten: Arbetsplatsen var ett bankkontor i Njurunda och hon bodde numera singel i bostadsområdet Granloholm. Hon fanns representerad på olika sociala forum, men utan någon riktig porträttbild. På Facebook hade hon lagt in en bild på ett segelfartyg. Hon satt som styrelseledamot i en lokal FN-förening.

Mogge hade gått bort före jul, men annonsen var införd först nu. Ann-Mari hade sagt att det var otäckt och sakta kröp det in i Berger. Taklampans kalla sken gav inget skydd mot obehaget. Det slog henne att hon i princip var ensam i hela övervåningen.

Hon inte ens loggade ur, bara satte datorn i låst läge och drog kontakten ur radion. Hon skyndade sig genom det tunna skenet från korridorrens ledljus för att komma ut i februarikölden.

Ett tag visste hon inte vart hon skulle ta vägen, det var ingen bra idé att åka hem till ensamheten med olusten i kroppen. Sofia Berger hade ingen hund längre, inga höns heller. Bara två hemlösa katter som brukade hålla till i ekonomibyggnaden, hon brukade ställa ut vatten och torrfoder i kallfarstun där det ändå aldrig blev kallare än ett par varmgrader. Katterna klarade mathållningen på egen hand.

Hon satt i Porschen och hade ställt sig på parkeringen vid Hamngatan, i kanten av Møljen. Hon körde på tomgången. Iskölden hade utkristalliserat sig i luften och det såg ut som vaddtussar runt belysningspunkter och bilstrålkastare. När värmen började strömma i fläktutblåset ringde hon upp en före detta kollega.

- Hej, Danne, det är Sofia. Kommer du ihåg mig?
- Försöker du göra dig lustig?
- Jag skojade bara, förlåt. Kan du förlåta mig?
- Går du på nåt eller är du bara onykter?
- Visst, det blev fel: Jag erkänner. Ska jag lägga på och så tar vi det från början?

- Varför ringer du det här numret förresten? Det här är mitt privata alarmnummer, det är bara nödställda som ska ringa hit, såna som jag personligen lämnat ut numret till.

- Jag vet, jag hade inget annat, sade Berger och suckade så att det skulle höras. Jag kanske skulle nämna att ditt alarmnummer är känt i hela stan, varenda kotte rabblar det utantill.

- Var det nåt särskilt, eller?

Dan Persson talade med en röst som lät konstant ledsen, men han hade sina skäl. Berger visste historien och det hade inget att göra med att han var handikappad. Han hade varit med om saker som inte gick att föreställa sig.

- Jag behöver din kunskap, sade hon. Det gäller en person som har gått bort, du kan läsa dödsannonsen i dagens tidning. Han kallades Mogge.

- Är det ett polisärende?

- Nej, det är inget polisärende, men jag ska forska i det ändå. För att det berör mig. Det är bara att jag inte vet var jag ska börja. Jag tänkte att du kunde hjälpa mig med uppgifter.

Hon väntade på att han skulle säga något, men det kom inget.

- Har du tid? fick hon fråga.
- Nu, menar du? Det är alldeles för kallt för mig.
- Så vi kan inte hålla till hemma hos dig då?
- Det är inte tillrådligt. Jag har inte städat.

Dan Persson var känd för att inte släppa in vem som helst.

- Du, Danne, jag kan hämta upp dig med Porschen. Jag är hos dig om tio minuter. Vi kan dra en repa på stan. Hamngatan och Storgatan runt.
- Tio minuter då, sade Dan Persson.

Dan Persson bodde i en lägenhet på Namsosplan och Berger visste i vilken trappuppgång. Hon körde så långt fram som möjligt, vilket betydde efter cykelbanan som var snöslungad med lodräta kanter. Det visade sig att han var klädd i en päls, precis som hon, fast Perssons var midjekort. De tunna benen stack ut som tandpetare och huvudet gömdes i en överdimensionerad toppluva med öronlappar. Han gick långsamt och tillbakalutad, Berger höll ögonen på honom, rädd för att han skulle ramla efter den korta sträckan fram till Porschen.

- Stäng dörren så fort som möjligt, uppmanade hon.

Kölden hann ändå krypa in innan han kom till rätta och fick igen dörren. Berger drog upp pälskragen i halsen.

- Snälla, får du på dig bältet själv, tror du? sade hon, utan att det lät som en fråga.

- Du kan inte köra framåt, du måste backa.

Berger hade dålig sikt genom bakrutan, det var bara en fläck i mitten som var upptinad. Bakspeglarna hade bakats in i isbark och gjorde ingen nytta. Hon fick backa på känn, så sakta som möjligt. Ingen sade något förrän de var ute på parkeringen.

- Jag har tittat på honom, sade Persson.
- På Mogge menar du?
- Ja.

Berger körde in mot staden. Lördagstrafiken var påtaglig, trots kylan, och efter gamla E4:an var det kö framför trafikljuset som lyste rött.

- Och vad har du fått fram? frågade hon.
- Han hade folkbokföringsadress i byn Holme i Harmångers socken. Utanför Skålbovallen. Du åker norrut efter E4:an, fram till Vattring. Där kan du svänga av.

- Jo, jag tror jag vet var Vattring ligger. Och mer?
- Nej, det var väl inget mer, sade Persson.

Berger tog tid på sig innan hon sade något, hon försökte hitta en lämplig formulering. De passerade biografen och Guldsmedsgallerian

och hon svängde höger vid Lillfjärden. Hon såg till att låta vänlig på rösten.

– Det där hade jag väl kunnat ta fram själv, genom Skatteverket, sade hon. Jag är mer intresserad av vad du har i ditt arkiv, förstår du?

– Arkiv? Upprepade Persson och hon tyckte att han gjorde sig dum.

– Jag vet att du har ett privatarkiv med personuppgifter.

– Du vet ingenting om vad jag har, sade Persson. Men en sak kan jag säga dig, och det är att jag fram till dags datum saknade information om Mogge. Det enda jag har är hörsägen och det jag fått fram genom Skatteverket, som du så mycket riktigt nämner.

– Påstår du att du har lyckats få fram data från Skatteverket på den här korta tiden, på tio minuter? På en lördag dessutom?

– Egentligen ska man inte säga saker till dig, Sofia, för du kan inte hålla tätt. Du läcker som ett säll.

– Vad är det för nåt du inte kan säga? Jag är inte den som sprider rykten. Jag står på din sida, Danne, det borde du veta.

De kom in på Storgatan som smalnade av mellan drivorna och hon fick krypa för att inte komma åt bilarna som stod parkerade. Vid korsningarna skymde snöhögarna och hon blinkade med helljuset innan hon vågade sig ut. En dam kom gående med en spark mitt i vägen och Berger fick för ett ögonblick ägna all uppmärksamhet åt körningen, fast det gick långsamt.

– Jag har en direktingång till Skatteverket, sade Persson. Jag hämtar informationen själv.

– Så du är en hacker?

– Nej. Jag har fått hjälp förstås.

– Rena Wikileaks. Du är ändå effektiv om det gick på tio minuter.

– Om sanningen ska fram så tog jag fram det i morse redan. När jag läste tidningen.

Berger nickade tyst. Annonsen hade intresserat honom, på samma sätt som hon själv blivit intresserad. Och hon som ringde: Fru Mustafa.

– Plus att jag gjorde några andra efterforskningar, fortsatte Persson.

– Hur dog han? Var han sjuk?

– Tyvärr har jag ingen ingång till sjukhusets journaler. Men visst, förmodligen rörde det sig om nån åkomma.

– Och spelkortet i dödsannonsen?

– Det vet jag inget om. Men han levde ensam, ingen annan fanns folkbokförd på adressen när det hände.

- Och idag?
- Bouppteckningen är klar och fastigheten har gått över till en stiftelse. Men det är ingen som bor där. Tyska Vänskapsstiftelsen.
- Vad är det för nåt?
- En stiftelse till stöd för dom som kom hit som krigsbarn från Tyskland. Eller stöd till deras familjer, snarare.
- Vilket krig?
- Andra världskriget.
- Det måste vara hundra år sen, sade Berger.
- Stiftelsen tycks vara vilande, även om dom förfogar över vissa medel.
- Hade han familj?
- I varje fall inga nära släktingar. Båda föräldrarna är borta. Det är ungefär allt.
- Tänk, det är hemskt när jämnåriga dör. Jag kände honom inte, men han gick på högstadiet i Delsbo samtidigt med mig, fast inte i samma klass. Det var ingen jag la märke till, men man hörde talas om att han skulle vara ett mattegeni.
- Sitter du och drömmer?
- Berger hade stannat med Porschen framför järnvägsövergången vid Statt. Bommarna var uppe och inget tåg syntes till. Som på ett givet tecken började hon ändå köra, men utan att kommentera. Istället frågade hon:
- Vad menar du förresten med "ungefär allt"?
- Det finns en granne i byn Holme som kanske kan hjälpa dig.
- Faktiskt att jag tänker besöka Holme. Under alla omständigheter. Jag borde åka dit idag redan om det inte vore för den här livsfarliga vintern.
- Så du vet vem jag menar?
- Nej, vem?
- Berger insåg att det var något han ville säga, samtidigt som hon svängde in på järnvägsstationen för att vända. Mittemot hade pelletsförsäljarna sitt kontor, i gamla systembolagshuset. Ljusskylten på husfasaden visade som vanligt fel tid.
- Nej, jag vet inte, upprepade hon irriterat, när hon inte fick något svar.
- Det är ju en bekant till dig. Är det inte?
- Bara du säger namnet så kanske jag kan svara.

– Jag trodde du visste vem som bor i Holme. Han har till och med tagit sig ett nytt efternamn, efter byn. Han heter ju Holme nuförtiden: Georg Holme.

– Georg Holme.

Berger smakade på namnet. Det kändes obekant. Georg uttalades på svenskt sätt, med J i början och i slutet.

– Vad har du att säga om honom? frågade hon.

– Jag tror att dom måste ha umgåtts. Grannar i skogen, samma ålder, båda ensamstående. Han måste veta nåt om Mogge. Tror du inte?

– Jo, sade Berger. Men vad har du själv att säga om Georg Holme?

– Det enda jag egentligen kan säga är att han inte förekommer i mitt privata arkiv.

– Så där har dom nåt gemensamt, konstaterade Berger.

– Fast däremot i polisens.

– Tack, då kan jag kolla upp det själv.

Hon skulle inte slita ut honom i onödan. Hon var redan på väg tillbaka mot Namsosplan.

*

Senare på eftermiddagen var Berger tillbaka i sitt hemman i Delsbo, men det var bara tillfälligt. Hon hade ökat inmatningsdosen på pelletsaggregatet, vilket förstås innebar att förrådet tog slut fortare. Under regnandet i höstas hade hon sagt till sina bekanta att hon längtade efter kallsnö och efter en vit jul och egentligen borde hon gå och bikta sig och räkna upp allt hon ångrade sig.

Georg Holmes telefonnummer fanns på nätet, ett mobilnummer. Istället för ringsignaler lät det som jazzrock. Han svarade med sitt förnamn, med svenskt uttal.

– Hej, det här är Sofia Berger i Delsbo, hur står det till?

– Tack bra, Sofia. Så här i vinterparadiset.

– Vinterhelvetet, om du frågar mig.

Georg Holme skrattade artigt.

– Jag tror vi har en gemensam bekant som har gått ur tiden, sade Berger, rakt på sak.

– Jaså, vem?

– Mogge. Det är annons i tidningen idag.

– Du menar Hudiksvalls-Tidningen? Den läser jag inte, måste jag erkänna.

– Det är okej. Jag har ju så gott som varit klasskompis med Mogge, så det blev en chock när jag slog upp tidningen i morse. Fast det var länge sen jag träffade honom.

– Ja, för han var ofta på resande fot. Inte var det många gånger på ett år man såg honom i byn. Jag är också ute och reser, en hel del.

– Så du är inte hemma nu då?

– Jodå, under helgerna försöker jag vara i Holme.

– Du vet kanske att jag jobbar som kriminalpolis, men det är inte därför jag ringer, jag vill bara säga det. Det är helt privat.

– Nej, för det var en naturlig död, sade Holme.

– Jaså, det var det? Ja, för jag vet ju ingenting. Jag blev bara så uppskakad när jag såg annonsen.

– Jag förstår det. Det blev vi alla, när vi fick beskedet.

– Visserligen är det lördag, men om ni inte har nåt särskilt för er ikväll så kanske jag kunde få komma över en liten stund? Jag måste få prata med nån, nån som vet nåt.

– Självklart. Som förslag äter vi en gemensam middag.

– Du behöver inte laga nån mat för min skull, jag vill inte ställa till nåt besvär.

– Det är inget besvär, inte alls.

– Hur är det, du har väl familj eller nån annan hemma i huset, antar jag?

Dan Persson hade sagt att han var ensamstående, men det hindrade inte att det fanns någon han träffade.

– Nej, jag är helt allena. Så det är bara trevligt med lite sällskap.

– Jag tänker inte bli långdragen.

Hon undrade hur han kunde tänkas se ut. Om hon gjorde en föreställning utifrån rösten var Georg Holme mörkblond och något korpulent. Mörkare än vad Mogge varit.

– Hittar du hit?

– Jaja, inga problem. Jag åker från Delsbo om en halvtimme.

Det var vad det tog att duscha och göra sig klar.

– Ta E4:an norrut, sen kör du in på en skogsväg strax innan Harmånger.

– Visst, jag åker mot Skålbovallen, jag har koordinaterna.

Efter samtalet backade hon ut Porschen från feiset. Hon lät den stå på tomgång vid snödrivan utanför köksfönstret. Sedan gick hon in i duschen och kände hur vattentemperaturen ökat, hon kunde bygga upp ett moln av vattenånga och bara för att öka effekten stängde hon av badrumsfläkten.

Efteråt hade till och med köksfönstret immat igen. Hon torkade fram en tittglugg med fliken av handduken. Det hade hon inte förväntat sig, men det hade börjat snöa igen, stora lappvantar som i långsamma cirkelrörelser dalade ned över Porschen.

– Tar det aldrig slut? sade hon.

Hon pratade för sig själv, hon tänkte att hon måste sluta med det.

Snöfallet lättade upp när hon lämnade Delsbo, men på E4:an utanför Hudiksvall blev det betydligt värre. Porschen var ingen vinterbil, men hon hade bra dubbdäck och väghållningen med bakhjulsdriften kändes förhållandevis säker. Problemet var sikten, hon körde mot en virvlande vägg av snöflakor och hade fullt sjå med att hålla reda på var vajerräcket befann sig. Till slut kröp hon fram och hon hade till och med stängt av radion.

En långtradare närmade sig bakifrån och gick ut för omkörning. Hon bromsade in och stannade och i nästa ögonblick försvann allting i ett vitt snömoln. Fick hon tag på chauffören skulle hon inte kunna ansvara för sina handlingar. Hon knäppte sina händer och hoppades att ingen kom efter henne.

Hammarbacken efter Europavägen var den klassiska stoppklossen där lastbilarna brukade fastna. Ibland i ishalkan kunde de stå tvärs över vägbanan. Snöfallet blev plötsligt så kompakt att hon inte kunde avgöra om hon körde uppför eller nedför, men när hon fick möte förstod hon att hon hade passerat backens krön. Kallsnön yrde in genom ventilationen och hon drog sig nedåt på treans växel.

Berger hade inte tidigare hört talas om byn Holme. Däremot fanns det en plats utanför Harmånger som hette Holm, där det skulle finnas lämningar av byggnader från sextonhundralet och enligt sägnen en nedgrävd silverskatt. I Holme stod husen åtminstone kvar.

Snart skulle hon av Europavägen, men det såg ut att vara omöjligt, hon skulle inte kunna hitta ingången. Det fanns inte ens en snökant att rätta sig efter, allt var bara vithet. Paniken närmade sig och när hon till slut hittade infarten till Harmånger var det möjligt att hon pratade för sig själv igen, eller att hon tackade sin lyckliga stjärna.

Inne i samhället fick hon svassa fram på tvåans växel. Hon slirade upp på Strömsbruksvägen som överraskande nog visade sig vara ny-plogad. Det gick att nå Skålbollan och Holme även från kustvägen. Under förutsättning att den var plogad.

När hon passerade avtagsvägen mot Stocka hade snöfallet plötsligt upphört. Istället tätnade mörkret och strålkastarna målade upp vinterlandskapet med snöhöljda granar och ogenomträngliga skuggor.

Skogsvägen till Holme hade inte rymt ett möte. Vägen var en smal ränna med höga plogvallar som Berger inte kunde se över. Hon hade fått igång sin GPS och visste inte vad hon skulle tycka när hon såg två marschaller brinna vid infarten till målet. Gården var uppkörd med snöslunga och hon ställde sig framför den stängda garageporten och släckte strålkastarna. Det var ingen dejt det var frågan om, det skulle hon göra klart för honom.

När hon stängde av fläkten flödade rännilar av isluft in i kupén och när hon öppnade bildörren mötte källden henne med full kraft. Berger drog upp släktpälsen mot hakan. I en innerficka hade hon sin vinterbasker hopvikt, som en extra säkerhet.

Den svarta natthimlen kändes nära, molnen gick lågt över fastigheten. I mörkret hade byggnaden fått en obestämd färg och snömassorna gjorde det svårt att bedöma hur stort huset var. En fasadlykta låg som en svag ljuspunkt över den inbyggda förstukvisten. Det var bara lampan ovanför garaget som gav effekt.

Berger tvekade inför situationen som förstärktes av oset från marschallerna. Hon såg hur sotet lagt sig som svarta slöjor på den omgivande snön.

– Du kan inte ha betalat mycket för dom här marschallerna? ropade hon.

Dörren till förstukvisten hade öppnats och hon kände närvaron. Hon var spänd på hur han såg ut, om utseendet stämde med rösten i telefonen. Något korpulent och med mörk kalufs. Hon gick fram mot ytterdörren.

Georg Holme hade vitt hår, hon kunde inte säga om det vitnat av naturen eller möjligen var starkt blonderat. Det fanns ingenting av överflöd i gestalten, snarare tycktes han liten till växten, även om han var av medellängd. Först hade hon inte lagt märke till skägget, det flöt in i ansiktsstrukturen och blev som en del av hyn, lika vitt och lika tunt. Ändå framstod han inte som äldre, tvärtom såg han ut som en barnrumpa.

– Hej, det är jag som är Sofia.

– Det behöver du inte tala om. Nog känner jag igen dig.

Hon försökte verkligen rannsaka sig själv. På Dan Persson hade det låtit som om hon visste vem det var och hon hade inte ifrågasatt. Hon hade tänkt att hon skulle kunna placera honom, bara hon såg honom. Det kunde hon inte.

– Du sa nåt om marschallerna? sade han sedan, som för att bryta tystnaden som uppstod. Nej, det har du rätt i, dom kostade inte mycket.

– Det bolmar mer än det brinner, tycker jag. Hur väl kände du Mogge, förresten?

– Vi var grannar.

Berger hade än så länge inte sett till något annat hus, inte mycket till by. Georg Holmes hus verkade ligga i den yttre periferin. Att han visste vem hon var behövde inte betyda någonting, det hörde till polisyrket att vara igenkänd.

– Så ni var bästa kompisar? sade hon och placerade ett professionellt leende på läpparna.

Polisleendet, tänkte hon.

– Vi kan väl gå in i värmen? föreslog Holme som stod i en kortärmad tröja och träskor. Innan ovädret är över oss.

– Skojar du?

– Jag tror vi är i stormens öga just nu.

Berger hade inte tagit del av den senaste prognosen, men om det stämde borde hon tacka för besväret och ge sig av hemåt. Innan det blev för sent.

– Vi går in en sväng, sade hon, utan att riktigt veta hur hon skulle ha det.

De kom in i den inbygga förstukvisten som inte var mer än ett skal av plank. Berger noterade att det bara delvis var påstruket med färg, men utbyggnaden var gjord i modern tid, förmodligen för att skydda ytterdörren som såg ut att vara original, smal och lövtunn.

– Varsågod och stig på, sade Georg Holme och gick före in i den ursprungliga farstun.

– Du har renoverat med varsamhet, konstaterade Berger.

Det hon menade var att ingenting var gjort. Färger och tapeter; allt såg ut som i begynnelsen.

– Tycker du? Tack ska du ha. Ja, jag har faktiskt bemödat mig om att behålla ursprunget.

Hon visste inte om han drev med henne.

– Om du vill kan vi gå husesyn, erbjöd han sig.

Berger borde egentligen inte ha tid men samtidigt hade hon blivit intresserad.

– Det är många rum här som jag inte använder, ska du veta, berättade han.

- Det blir dyrt att värma upp.
- Fast jag har halva huset kallställt. Det är vattenburen värme, men jag har kopplat bort och tömt merparten av systemet.

På övervåningen gick de genom tomma rum med silverfärgade tapeter. På sina ställen bågnade innerväggarna och Berger frågade om det berodde på kylan.

- Det är möjligt, sade han, det såg ut så här när jag köpte fastigheten.
- När gjorde du det då?
- Det blir två år i sommar.

Berger fylldes av dålig stämning, hon trivdes inte i ödsligheten. Känslan var att någonting hade hänt där, i en annan tid. Nu stod rummen kvar som en plats för minnen och fragment av energier. Hon hade upplevt något liknande på Ystegårn i Hillsta, en museigård utanför Forsa. Fast det här var mer påtagligt. Det var inte bara kylan som gjorde att hon kurade inuti pälsen.

Georg Holme började bli blå om armarna, han gick fortfarande i den kortärmade tröjan. Till slut föreslog han att de skulle gå ned till köket och värma sig.

- Jag har föreberett med mat, sade han.
- Inte för min skull, sade Berger pliktskyldigt och var långt ifrån hungrig.
- Det räcker till dig också.

Hon skulle vilja fråga varför han tagit sig namnet efter byn, han hade inte ens bott i huset i två år. Men det var många saker hon fundrade över och anledningen till besöket gällde någonting annat. Till att börja med var hon glad över att få lämna övervåningen.

I köket var det varmt och luften kändes instängd.

- Så du jobbar som polis? sade han.

Frågan hängde kvar i luften, som att det var meningen att hon skulle ta initiativet och berätta om sina arbetsuppgifter. Det tänkte hon inte göra, istället ägnade hon en stund åt att hitta en plats där hon kunde lägga ifrån sig pälsen. Hon lade den på träsoffan. Hon hade trott att han eldade med ved, men istället var det en fristående elkamin som stod på kakeldelen framför spisen. Glödtrådarna bakom gallret var röda och nästan vibrerade.

- Nånting måste man jobba med, sade hon. Och du, vad håller du på med?
- Jag är nog i samma bransch som tidigare. Som jag alltid har varit.

– Är du bonde? Skogshuggare?

Georg Holme såg på henne och skrattade till, han tycktes bli förvånad över frågan. Det kändes plötsligt som minerad mark, utan att hon kunde förstå varför. Sammanhanget var oklart.

– Ja, du får ursäktas, sade hon försiktigt. Jag är inte så uppdaterad. Jag är här för att fråga om Mogge.

– Varsågod att slå dig ner.

Av någon anledning fick hon intryck av att köksbordet hörde till originalmöblemanget, det hade stått där när han köpte gården. Inte ens köksbänken var utbytt, trots att den var otidsenlig och lågbyggd.

– Tack ska du ha, sade hon och tittade ut genom fönstret på snöflingorna som börjat falla igen.

– Jag ska fixa riktig mat senare, men jag har lite rester som kan funka som förrätt: Grynkaka, rörost och skinka.

– Låter som rena julbordet. Helt okej för mig.

– Det är äkta hälsingemat.

– Absolut, sade Berger, utan att kunna uppbringa någon entusiasm.

Hon skulle avvakta den närmaste utvecklingen, även om det innebar att hon skulle komma iväg sent och riskera att köra fast i snöfallet.

Georg Holme ställde fram matvarorna på den blommiga vaxduken.

– Jag jobbade på FRA fram till att jag flyttade hit, sade han.

– Signalspaning?

– Ja, jag hade ett specialistområde. Nu är jag min egen, jag har en firma i Gävle. Jag erbjuder system för övervakning och säkerhet.

– I Gävle? Det blir långa resor.

– Normalt är jag där ett par dagar i veckan: Onsdagar och torsdag. Jag har en övernattningslägenhet.

– Det verkar gå bra för dig, kul att höra. Men som sagt, jag skulle vilja prata om Mogge.

– Visst.

– Hur dog han?

Han skakade på huvudet och slog sig ned vid vaxduken. Han hade ställt fram två ölflaskor, halvliters. Berger tänkte på att det var starköl.

– Det är så jävla tragiskt. Jag vet inte exakt vad det var, mer än att det var nåt skit med hjärtat. Han segnade ner i sin bostad. Tur i oturen att mostern var där när det hände, så hon ringde efter ambulans. Men han var död när dom kom fram.

– Så han hade en sjukdom?

– Nej, det kom oväntat.

– En ung människa ramlar väl inte bara ner och dör? Inte om det inte är nån sjukdom?

Han såg på henne med rynkad panna. Berger hade aldrig sett någon rynka pannan på det sättet förut, han blev avlång i ansiktet.

– Inte vet jag, sade han. Jag har inte orkat ta reda på saken. Men om jag ska säga vad jag tror så hade det med livsföringen att göra. Jag varnade honom, jag tyckte han skulle lägga om stil.

– Så han var missbrukare?

– Nej, inte alls. Men han hade ett stillasittande jobb och han rörde sig aldrig. Mest var det restaurangmat han levde på. Och det kan man ju tänka sig vad det är för nåt: Mängder med grädde och fett som kockarna rör ner. Och öl är man ju begiven på, lite till mans. Mogge utvecklade en ganska rejäl kula på magen, fast han var mager som en sticka.

Berger associerade till en tändsticka med svavlet på mitten och kom på sig själv med att lasta på för mycket av grynkakan. Kakan var gjord på risgryn och med saffran i generösa mängder. Hon visste att den var vanlig i norrhälsingesocknarna.

– Vad hade han för jobb? frågade hon.

– Jaså, det vet du inte? Men jag fick intryck av att du var bekant?

– Jag gick i skolan med honom, men det var ett tag sen. Han var duktig i matte, jag tror han hade bästa betyg.

– Ja, Mogge var som en professor. Han var till och med bättre än en annan.

– Matte är inte min specialitet precis, erkände Berger. Jag har mer av social kompetens, det är där min talang ligger.

– Säkert bra om man är polis.

– Fast nu är jag ledig. Kanske du kan säga vad han jobbade med?

– Han försörjde sig på spel, kortspel främst. Poker. Reste runt på olika kasinos.

Berger åt av grynkakan och rörosten, men hon tänkte inte ta av ölen. Hon tänkte att snart måste det komma en plogbil. Det kunde inte vara omöjligt att ta sig hem med Porschen.

– Och så bodde han här i byn?

– Mm, nån kilometer härifrån. Det är bara att fortsätta efter byvägen, första huset efter backen. Varsågod och ta en öl.

– Så du menar på allvar att jag ska sopa i mig en starköl och sen ta bilen?

– Om du ska till Mogges hus? Nej, jag tycker du ska ta sparken. Jag har en spark som är spritt ny.

- Okej, tack. Visst, jag kan ta din spark.
- Hon tänkte ändå inte ta av ölen.
- Huset står tomt, bara så du vet.
 - Det är lugnt. Jag sparkar dit och sen kommer jag tillbaka och vi kan prata lite mer om Mogge. Förresten, spelar du själv kort?
 - När Mogge kom på besök brukade vi dra en spader.
- Berger kom att tänka på dödsannonsern, med ett ruter ess istället för ett kors.
- Vi kan spela när du kommer tillbaka, sade han. Och jag är inte så bra, ska du veta. Jag kunde aldrig slå Mogge, det var fan rent omöjligt.
 - Poker är väl först och främst ett turspel? Nån gång kunde du väl slå honom?
 - Med all respekt, men det är inte så att du blottlägger dina fördomar nu?
 - Är det pokerfejs det handlar om? Nån sorts förmåga att kunna finta bort sina motspelare?
 - Kanske det. Men det var som att han hade krafterna med sig.
 - Det där får du utveckla.
 - Jag gör det när vi spelar. Vad säger du?
- Berger ryckte på axlarna och putade med underläppen.
- Jag har inte spelat mot en dam förut, sade han och log.
 - Det kanske är du som har fördomarna? Med all respekt.
- Berger blev hungrig när hon åt och hon tog om, mest av rörosten. Hon skulle passa på att fråga var han skaffade den. Hon kunde knappast tro att han gjorde den själv. "Med all respekt", tänkte hon.
- Istället för att öppna sin starköl spolade hon kranvatten i glas. Det fanns en bismak som gjorde att hon bara tog ett par munnar. Georg Holme såg på henne utan att kommentera.

Berger kom ensam ut i snövädret, Georg stod i fönstret och såg efter henne. Sparken skulle stå inne i garaget och hon drog upp porten som var oläst. Den stod intill en äldre personbil som luktade olja och hon lyfte ut sparken i armvecken.

Tystnaden var kompakt, flingorna föll ljudlöst och alla eventuella ljud dämpades bort. Inte en bil i närheten som gav gas, inte en traktor som arbetade med snöröjningen. Om ingen plog kom skulle hon vara strandsatt, det var den nakna sanningen. Hon skulle bli tvungen att övernatta.

Husesynen hade av någon anledning bara omfattat övervåningen. Av lägenhetsdelen hade hon inte fått se mer än köket. Inte för att hon var särskilt orolig, hon trodde att hon skulle kunna hantera mannen om han skulle bli för närgången. Möjligen att hon anat något i blicken, precis när han sade något om att han aldrig spelat poker med en dam. Det hon ville förhindra var att det kom alkohol med i bilden.

Skogen hade svartnat, men Georg hade lånat henne en pannlampa som gav en koncentrerad ljustråle. Skulle hon få en överblick var hon tvungen att stanna upp och scanna av området med strålen. Ändå gick det inte fort, den porösa mattan av nysnö bromsade upp framfarten. Berger visste vad som var ett bra sparkföre; det skulle vara hårdpackad snö och inte kallare än ett par minus. Nu var det ymnigt snöfall och en temperatur på närmare femton.

Plötsligt knakade det till, på avstånd. Hon stannade för att lyssna. Eller om hon stelnade av skräck. Skogens tempelsal omslöt henne, hon var nersänkt i en säck. Hon riktade in ljustrålen och såg in skogen, så långt det gick för de snötyngda grenarna. Det var ett djur, försökte hon intala sig, och kämpade på igen med sparken.

Det blev ingen fart förrän medarna vände ned i en skarp utförbacke. Snövallarna fick vägen att likna en rodelbana och när banan svängde var hon nära att hamna i kanten, lampstrålen gav inte tillräckligt med information. Väl ute ur svängen reste sig en byggnad framför henne, som en svart mur.

Enligt vad Georg Holme sagt hade hon kommit till Mogges hus, det andra huset efter vägen. Hon stod stilla med sparken, hon kunde inte påminna sig att ha befunnit sig i ett lika ljudlöst tillstånd tidigare. Till slut blev hon tvungen att harkla sig, bara för att bryta upplevelsen.

Annars hade hon drabbats av andnöd. När hon tittade upp mot himlen och flingfallet bildade ljusstrålen en pulserande tunnel in i ett svart intet.

Plogbilen hade arbetat upp en snödriva som täckte infarten och de konformade upphöjningarna ett stycke in på tomten skulle kunna vara stolparna i en portal. Bakom tycktes allt som ett sammanhängande vitt täcke, en linje och en yta som var obruten, men hon ville bli säker, magkänslan hade blivit viktig.

Hon hade levt i ett själsligt mörker ända sedan telefonsamtalet från Ann-Mari. Eller, om hon skulle vara ärlig; från att hon såg dödsannonser. Endera skulle hon få de värsta farhågorna besannade eller också skulle det bara vara tomhet på platsen. Det sista var förstås det enda logiska, men i den sinnesstämning hon hamnat i kunde hon inte tänka klart.

Längre fram, i höjd med portalen, syntes fördjupningar i snöytan. Ett översnöat spår, förmodligen från en älg eller ett större hjortdjur. Hon ställde upp sparken i snökanten och snöfallet tätnade, snart skulle hon vara ohjälpligt insnöad hos mannen som kallade sig Georg Holme. Snösvängen fick prioritera och Skålbovallen stod förmodligen långt ned på listan. Så länge hon hade täckning på mobilen skulle hon kunna ringa kollegorna. Hon kunde rekvirera en polishelikopter och be att få bli uppfrad i en vajer, hon såg det plötsligt som en möjlighet.

Hon tänkte sig att gå upp i plogvallen och hon riktade pannlampan för att se var hon skulle sätta kängorna. Det var inga djurspår, hon såg det nu.

För ett ögonblick vacklade hon till, hon var på väg att förlora balansen. Hon fick sätta ned vanten i lössnön för att återvinna kontrollen. Hon var obehäpnad, hon hade kommit som en privatperson och nu ångrade hon att hon inte tagit med sig sin Sig Sauer. I byxyget bar hon ett huggvapen, inte en kniv, men något som var utvecklat från en timmerspik. Men det var Sig Sauern hon behövde.

Någon hade klättrat in på tomten. Så mycket som det snöade måste det ha skett nyligen. Skulle hon ropa? Nej, hon bedömde det som oklokt.

Utan att överväga situationen pulsade hon upp på drivan och kom över på andra sidan där snömassan nådde upp till midjan. Berger blev andfådd, men inte i första hand av den fysiska ansträngningen. Ett parti av gårdsplanen visade sig vara nyskottad, en avgränsad ruta framför verandan, hon hade inte kunnat se det från vägen.

Hon krängde sig fram i snön, fram till husknuten. Skyffeln stod lutad mot trätrappan upp mot verandan. Hon försökte dra sig till minnes vad Georg Holme hade berättat, om att huset stod tomt. Det var i princip det enda han sagt. Hennes plan hade varit att ta sparken och titta på platsen och sedan återvända för ett parti poker. Det skulle inte finnas någon där.

Hon såg namnskylten som satt under trapptaket, en lackerad vedbit med namnet inbränt i svart skrift: MOGGE

Skrivet i eld, tänkte hon, men det var kölden som kröp in i henne. Känslan var att hon inte skulle stanna, det var ingen hälsosam plats. Det var platsen där Mogge segnat ned, där han gått ur tiden. Unga pojken.

Hon såg upp mot den höga träfasaden och bilderna tog fart inom henne, de tog henne tillbaka i tiden.

Högstadiet i Delsbo. Mogge hade inte varit en person som utmärkte sig, han hade framstått som skygg, men det var naturligtvis en skenbild. Berger hade haft andra intressen och andra ideal, hon hade inte intresserat sig för killar som Mogge. Ändå hade han rykte om sig att vara studiebegåvad.

Hon såg en liten och blyg pojke med en mörk kalufs och med kläder som signalerade att tillhörighets saknades. Ingen moped och ingens nöskoter. Ingen flickvän och inget intresse från hennes sida.

Ljusstrålen målade de tomma fönstren på andra våningen. Höga glastrutor med blyinfattad spröjs. Hon visste ingenting om Mogges liv, hade ingen aning om vad som egentligen hade hänt. Varför skulle hon bli intresserad just nu? Frossade hon i situationen, som en hyena?

Någonting rörde sig strax utanför blickfältet.

– Hallå, är det nån där?

Rösten lät svag och tunn, den förtogs av de stilla snöflingorna. De tycktes befinna sig i tyngdlöshet. Inget svar, ingen ny rörelse, allt blev till ett stillestånd. Någon befann sig på motsatta gavelsidan, mellan gården och uthuset som stod i vinkel. Den skottade zonen sträckte sig inte långt och tätt mot fastigheten tryckte sig en skog som var kilometerdjup.

– Jag sa: Vem där?

Hon försökte frammana en sorts polisiär myndighet, men hon skakade i kroppen, av närvaron. Berger hade hört talas om fenomen, om döda som gick igen, och det fanns ingen anledning att tvivla på berättelserna. De kom från pålitliga källor, som det kunde heta på polispråk, folk som hon visste var ärliga. Det var i så fall första gången

som det hände henne själv. Kanske hon inte haft den känsligheten förut. Endera hade hon öppnat sig för den typen av intryck eller också var kraften så stor.

Hon blev tvungen att rycka sig loss och hon insåg att hon måste fortsätta ut i snödjupet mot skogen. Hon skulle följa spåren.

Det fanns nämligen spår, någon hade gått där och det var precis att snön började täcka mönstret från sulorna. Det var ingen gengångare.

Spåren kom från uthuset, de ledde fram till den skottade planen och vände. Någon hade befunnit sig i den omedelbara närheten när hon klättrat in från vägen. Det fanns inget skäl att ropa, det förstod hon. Hon hade redan ropat och blivit hörd. Hon skulle förstås haft sin Sig Sauer.

Instinktivt tog hon fram sin spik; huggvapnet. Hon hade en strategi för hur hon skulle gå till väga i närstrid och det skulle inte bli första gången. Hon kunde inte ringa efter Georg Holme, tanken kändes avlägsen. Helt enkelt för att hon inte litade på honom, hon visste inte var hon hade honom.

Spiken låg tung i vanten, hon hade den i ett stabilt grepp när hon pulsade vid sidan av fotspåret. Ljusstrålen från pannlampan klöv snömröret, svepte över skogsbynets mur och över hemmanets blekfärgade träfasad. Spåret försvann bakom uthuset, men hon fullföljde inte, hon stannade till med andningen uppe i halsgropen, hon fick inte ned den.

En gestalt lösgjorde sig plötsligt från skuggorna och svärtan, hon såg konturen som en flyktig rörelse och sedan tändes en ljuskägla, hon fick den rätt i ansiktet.

– Helvete, släck eller jag skjuter!

Kägla sänktes och hon kunde återställa pupillerna. Ljuset kom från en högeffektlampa och gestalten höll den i handen.

– Jag är beväpnad, jag varnar dig, sade Berger med skarp ton. Du ska fan inte blända på det där viset.

Fast hon skrek inte längre, hon kände hur polislugnet tog henne i besittning, som inför ett ingripande. Att hon stod ensam var en tanke som hon motade bort, hon ville ge sken av styrka. Av någon anledning kom hon att tänka på poker.

– Du har ingenting här att göra, hörde hon en mansröst. Ge dig av bara.

– Vem är du?

– Vem är du själv? Du hotar med vapen, men du vet inte vem jag är.

- Nej, men ta och ge dig till känna då, uppmanade Berger.
- Jag övervakar egendomen, sade mannen som stod intill uthusets knut, mer än femton meter bort från henne.
- Det är inte din egendom.
- Men om jag säger att det är min egendom?
- I så fall säger jag att du ljuger. Kan du vänligen uppge ditt namn.
- Inget jag säger till en inkräktare.
- Jag heter Sofia Berger och jag är utredare på kriminalpolisen i Hudiksvall.

Mannen i skuggan tystnade och för första gången tyckte sig Berger höra ljudet av snön som föll, som små frasande läten när flingorna packade ihop sig.

- Ska du säga ditt namn nu? upprepade Berger.
- Möt mig ute på vägen.

Han hade sagt det så lågt att hon inte visste om hon hörde rätt. Skuggestalten gled in i mörkret, hon kunde inte säga om det var under de snötyngda grenarna eller om han försvann bakom uthuset. Hon vände sig om i snön, balanserade tillbaka i sina egna spår och sjönk djupare än förut. Huggspiken höll hon i handen och snöflingorna fastnade i ögonfransarna.

När hon kom ut på den skottade ytan såg hon honom ute på vägen, bakom snövallen. Han stod med ryggen mot henne, men hon såg att han bar ett skjutvapen, det såg ut som ett jaktgevär.

- Lägg omedelbart ner vapnet! ropade hon och sjönk ned på knä för att ta skydd.
- Den är inte laddad, det är bara för syns skull.

Berger svor tyst mellan tandraderna. Hon klättrade över plogval-len, kom ut på vägen. Nysnön på vägbanan var redan decimeterdjup.

- Jag vill att du identifierar dig, sade hon.
- Jag är här på uppdrag av stiftelsen.

Mannen var lång, men han var äldre än vad hon först trott. Det lilla som gick att se av ansiktet under mössan låg i ett nätverk av linjer och färgen var askgrå. Kroppshållningen var krum, som om bössan höll ned honom.

- Har du licens på den där? frågade hon.

Samtalet fördes i en ton som avspeglade landskapet och vädersituationen. En tung och ogenomtränglig skog som tyngdes av kolden. Det sänktes och blev lågmält, på gränsen till avgrundsdjupt.

- Det är inget vapen, upprepade han. Det är för syns skull. En replik, det finns inget lopp. Pipan är homogen.
 - Det spelar ingen roll, du måste ha tillstånd ändå. Du kan inte gå omkring och hota med nånting som är så likt ett riktigt vapen.
 - Jag har inte hotat.
 - Du nämnde en stiftelse, sade hon istället.
 - Jag har ett uppdrag av stiftelsen, det är inget annat. Stiftelsen äger fastigheten. Jag ser till egendomen.
 - Jag vet inte vad du pratar om, men jag ska ta reda på det. Det kan du skriva upp. Jag ska gå till botten med det här, räkna med det. Och du ska underlätta för mig.
 - Ingen ska säga vad jag ska göra.
 - Är det du som har skottat gården? Varför har du inte skottat upp infarten? Det verkar jävligt egendomligt.
 - Jag behöver inte underlätta för dig med nåt.
 - Varför dog Mogge? frågade hon.
 - Fråga läkarvetenskapen.
 - Kände du honom?
 - Inte mer än till namnet.
- Berger släppte honom inte med blicken, men hon tog ned sparken från snödrivan. Hon skulle få uppförsbacke tillbaka.